

Met mijn koffer in mijn hand laat ik de lawaaierige geluiden van de bagageband achter me en volg blindelings de mensenstroom die zich naar de roltrap begeeft. Ik heb geen enkele reden om te klagen aangezien er wieltes onder mijn koffer zitten, maar mijn verkrampde, opgezwollen vingers zijn het daar duidelijk niet mee eens.

Een korte tel kijk ik omhoog naar het plafond met de hoge booggewelven. Het is een verademing na uren doorgebracht te hebben in de krappe ruimte van het vliegtuig.

De roltrap die in slakkentempo naar boven gaat, brengt me een verdieping hoger. Tientallen mensen lopen langs mij heen alsof ik onzichtbaar ben, waardoor ik mijn best moet doen om hen te ontwijken. De adrenaline en de spanning die door mijn lichaam gieren, vormen een bijna dodelijke combinatie. Mijn hoofd bonst en ik zweet me helemaal gek.

Met bolle wangen blaas ik mijn longen leeg en loop verder achter een breedgeschouderde man die mijn vrije zicht blokkeert doordat hij een kop groter is dan ik. Op het moment dat ik hem voorbij wil lopen zodat zijn schaduw niet langer over mij valt, draait hij op zijn hielen de andere kant op. Zijn arm raakt onverwacht mijn arm aan waardoor mijn spieren onmiddellijk verkrampen. Ik trek mijn schouders op, klem mijn vingers nog steviger om het handvat van mijn koffer en blijf abrupt onder de koude luchtstroom staan. De airco kan mijn ongemak niet verkoelen.

Een korte tel sluit ik mijn ogen en verwens mijn broer Marcos dat hij me heeft overgehaald hiernaartoe te komen. Buiten dat ik een hekel heb aan luchthavens – vanwege de immense drukte – voelt het ook verkeerd aan om terug te keren naar de plek die ik een jaar geleden doelbewust heb verlaten. Ik heb me laten meeslepen in zijn smeekbede zonder goed na te denken over de gevolgen ervan. Al heeft hij ergens wel een punt; het zou egoïstisch van me zijn om het jubileumfeest van mijn ouders te missen. Maar is hun feest deze onzekerheid wel waard?

Ik adem diep in en probeer mijn lichaam te ontspannen. De man die daarstraks voor me liep, is verdwenen, net zoals verschillende andere medepassagiers die enkele tellen geleden nog hier waren.

Ik rol mijn schouders naar achteren en breng mijn voeten in beweging. De glazen schuifdeuren wijken uit elkaar en ik loop de aankomsthal in, langs een rij Aziatische toeristen met camera's in hun handen. Mijn gedachten dwalen onmiddellijk af naar mijn Nixon die het afgelopen jaar mijn verslaving is geweest. De hoeveelheid foto's die ik ermee heb gemaakt, waaronder eentje die de tweede plaats heeft behaald op de Sony World Photography Awards, is oneindig. Mijn harde schijf staat vol bestanden met plaatsen en herinneringen die ik heb vastgelegd op beeld. Het wordt nog een hele klus om orde te scheppen in deze grote hoeveelheid bestanden.

Mijn gedachten worden brutaal verstoord door het luide gegil van een kind. Ik kijk op en laat mijn blik glijden over de vele gezichten die me verveeld aanstaren. Een man met een norse blik. Een jonge vrouw met een naambordje. Een kind dat een vrouw omhelst. Ik word overweldigd door de vele onbekenden. Mijn keel wordt droog, mijn handen klam. Mijn ogen flitsen onrustig heen en weer. Waar is Marcos?

‘Emma!’

Door zijn heldere stem en zijn magnetische uitstraling die hem aardig wat bewonderaars oplevert, zie ik hem staan tussen de anderen. Zodra onze ogen in elkaar haken ...